

det findes paakrævet, for enkelte Fangers Vedkommende ogsaa i anden Henseende afviges fra Afsondringen.

Fuldbyrdes Straffen i Fællesskab, holdes Fangen dog, bortset fra Ophold udenfor Anstaltens Omraade, afsondret om Natten, for saa vidt hans Helbred ikke er til Hinder derfor, og han kan holdes afsondret under Gudstjeneste, Undervisning, Forberedelse dertil og Gaardtur samt i Fritid og Spisetid.«

Spørgsmaalet om Fastsættelse af *Arbejdspengene* til Fangerne var i Udvalget i Fjor Genstand for forskellige Ændringsforslag, og Ministeren tog Hensyn i Aar til et da fremsat Mindretalsforslag; i Folketinget i Aar omformedes Bestemmelsen ved 2. Behandling for at aabne Mulighed for Fastsættelsen efter Principper, der kan bibringe Fangen Forstaaelse af Arbejdets økonomiske Værdi, og ved 3. Behandling ændredes den atter til at lyde:

»Fangerne er pligtige at udføre det Arbejde, der paalægges dem i Overensstemmelse med den kgl. Anordning, som derom udfærdiges. Ved denne fastsættes tillige de nærmere Regler om Arbejdspenge til Fangerne. Arbejdspengene kan anvendes som Erstatning for Skade eller Udgifter, som Fangen under Fængselsopholdet bliver ansvarlig for.«

I § 39 var det af Ministeren i Aar ligesom i Forslag 1928 foreslaaet, at *Overflytning af en Fange* i visse Tilfælde fra Fængsel til Arbejdshus eller Forvaringsanstalt skal ske efter Justitsministerens Bestemmelse. Dette ændredes i Folketinget til, at Bestemmelse derom tages af Fængselsnævnet, og ligeledes ændredes Lovforslagets Bestemmelse om, at saadan Overflytning for Livstidsfangers Vedkommende først kan ske efter 10 Aars Forløb, til at Fristen sættes til 16 Aar.

Af Ministeren var ligesom i Forslag 1928 foreslaaet, at Afgørelsen med Hensyn til *Fangers Løsladelse* paa Prøve og eventuel Genindsættelse skulde ligge hos Justitsministeren. I Folketinget stillede til 2. Behandling et Mindretal (Venstre) Forslag om at henlægge Afgørelsen til Fængselsnævnet, men det forkastedes. Et Flertal (Socialdemokrater og Radikale) foreslog Afgørelsen om Genindsættelse henlagt til Domstolene, og dette vedtoges i Folketinget, men i Landstinget førtes ogsaa denne Bestemmelse, efter Udvalgets, af Justitsministeren tiltraadte Forslag, tilbage til, at det er Ministeren, der har Afgørelsen.